

Sygn. akt II CNP 22/14

POSTANOWIENIE

Dnia 8 października 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Katarzyna Tyczka-Rote

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym
w Izbie Cywilnej w dniu 8 października 2014 r.

skargi A. K.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku
Sądu Okręgowego w P. z dnia 5 marca 2013 r., sygn. akt ... 1552/12,
wydanego w sprawie z powództwa R. T. L. z siedzibą w Nikozji
przeciwko A. K.

o zapłatę,

odrzuca skargę.

UZASADNIENIE

Skarżący A. K. wniósł skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w P. z dnia 5 marca 2013 r. wydanego w sprawie z powództwa R. T. L. z Nikozji o zapłatę czynszu najmu. Powództwo zostało uwzględnione, przy czym Sąd Okręgowy uznał, że powód był w toku procesu prawidłowo reprezentowany, oraz że pozwany A. K. zobowiązany jest do zapłaty czynszu podwyższonego w wyniku wypowiedzenia zmieniającego i nie może bronić się zarzutem nieskuteczności wypowiedzenia, skoro nie wykorzystał żadnej z dróg kwestionowania prawidłowości wypowiedzenia zmieniającego, przewidzianych w art. 8 ust. 5 ustawy z dnia 21 czerwca 2001 r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego (tekst jedn.: Dz.U. z 2005 r., nr 31, poz. 266 ze zm.).

W skardze pozwany zarzucił naruszenie art. 467 pkt 4 i art. 104 zd. 1 k.c. oraz art. 87§ 1 i 2 w zw. z art. 88 k.p.c. w zw. z art. 89 §1 k.p.c. oraz art. 379 pkt 2 k.p.c. Te same przepisy, prócz art. 379 pkt 2 k.p.c. wskazał jako te, z którymi zaskarżony wyrok jest niezgodny.

Poniesienie szkody uprawdopodobnił, powołując się na zobowiązanie do zapłaty podwyższonego czynszu z odsetkami i kosztami procesu. Stwierdził też, że nie mógł wzruszyć wyroku w drodze innych środków prawnych.

Zgodnie z art. 424⁵ § 1 pkt 4 i 5 k.p.c., skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku powinna zawierać m. in. uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody, spowodowanej przez wydanie wyroku, którego skarga dotyczy oraz wykazanie, że wzruszenie tego wyroku w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe.

W orzecznictwie ustabilizował się już pogląd, że przewidziane w art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaganie uprawdopodobnienia szkody jest spełnione wtedy, gdy skarżący wskaże, że szkoda wystąpiła, określi jej postać, wysokość i czas powstania oraz związek przyczynowy z wydaniem orzeczenia będącego przedmiotem skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem, a także przedstawi dowody lub inne środki uwiarygodniające powstanie szkody (porównaj między

innymi postanowienia: z dnia 23 września 2005 r. III CNP 5/05, z dnia 22 listopada 2005 r. I CNP 19/05, niepubl. oraz z dnia 31 stycznia 2006 r. IV CNP 38/05, OSNC 2006/7-8/14). Rozpoznawana skarga nie spełnia tego wymagania, gdyż nie określono w niej postaci poniesionej szkody, ani faktu jej doznania (zapłaty zasądzonej kwoty z odsetkami i kosztami), czasu powstania i związku przyczynowego z wydaniem zaskarżonego orzeczenia. W ramach szkody skarżący wymienił też koszty procesu, jakimi został obciążony w zakwestionowanym w skardze wyroku, które, jak wielokrotnie wskazywał Sąd Najwyższy, nie stanowią szkody w rozumieniu art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c., nawet jeżeli zostały uiszczone przed wniesieniem skargi (por. m. in. postanowienia z dnia 27 lipca 2006 r. II BP 11/06, OSNP 2007/15-16/223, z dnia 28 listopada 2006 r. III CNP 46/06, z dnia 23 sierpnia 2007 r. I BP 24/07 i z dnia 26 czerwca 2008 r. I CNP 47/08, niepubl.).

Skarga nie spełnia również wymagania określonego w art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c. Przepis ten nakłada na podmiot wnoszący skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku obowiązek wykazania w drodze odrębnego, wyczerpującego i niebudzącego wątpliwości wyводу prawnego, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe. Skarżącego obciąża zatem obowiązek przedstawienia analizy prawnej przepisów dotyczących środków zaskarżenia, których zastosowanie jest niedopuszczalne lub z innych przyczyn na pewno nie mogłoby odnieść skutku. Skarżący musi „wykazać”, a nie „wskazać”, „przytoczyć” czy „uwiarygodnić”, że wzruszenie zaskarżonego wyroku w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe, musi więc to przekonująco przedstawić i uzasadnić (porównaj między innymi postanowienia z dnia 17 sierpnia 2005 r. I CNP 5/05, OSNC 2006/1/17, z dnia 23 stycznia 2009 r. I CNP 108/08 i z dnia 3 czerwca 2011 r. II CNP 14/11, niepubl.).

W rozpoznawanej skardze brak argumentacji uzasadniającej twierdzenie o niemożliwości wzruszenia zaskarżonego wyroku skargą o wznowienie postępowania czy skargą kasacyjną. Skarżący nie przedstawił też żadnych twierdzeń ani argumentów co do możliwości skorzystania z innych środków prawnych takich jak pozbawienie lub ograniczenie wykonalności zaskarżonego

orzeczenia (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 lipca 2008 r. I CNP 50/08, niepubl.).

Z tych wszystkich względów należy stwierdzić, że rozpoznawana skarga nie spełnia konstrukcyjnych wymagań określonych w art. 424⁵ § 1 pkt 4 i 5 k.p.c., co skutkuje jej odrzuceniem na podstawie art. 424⁸ k.p.c.